Bij sommige werken is niet meteen duidelijk welke relatie er is met de aardbevingsproblematiek, andere zijn speciaal op het thema toegesneden.

Bevings: trillingen, scheuren en barsten

Pictura in Groningen riep kunstenaars op zich te laten inspireren door de aardbevingsproblematiek. Tachtig deelnemers reageerden op zeer uiteenlopende wijze op de *bevings*.

ILLAND PIETERSMA

Voor de tentoonstelling *Bevings* mochten nieuwe, maar ook bestaande kunstwerken worden aangeleverd. Daarom is niet altijd even duidelijk welke relatie de werken precies met de aardbevingsproblematiek hebben.

De aquarellen van Gwendolyn van Essen, bijvoorbeeld. Met haar vrolijk gekleurde huisjes lijkt niets aan de hand. Maaike Nijlunsing schilderde een verlaten fabriek in Groningen, terwijl het pand al vervallen was voordat de grond serieus begon te schudden. Of zinspelen deze kunstenaars erop dat karakteristieke gebouwen niet (verder) aangetast moeten worden door de aardbevingen?

Faisel Saro voorziet zijn tekeningen van Groningse gebouwen van spelden. Daarmee verbeeldt hij zijn eigen, jarenlange worsteling met de bureaucratie van uitkeringsinstanties. Ziet hij met *Babel VII* een parallel met het zeer stroperige proces rond het schadeherstel en de financiële afhandeling ervan?

En de kasten van Helen Meek – zijn die meubels op hun hoge, scheve poten wel aardbevingsbestendig? Of dienen de wiebelige kasten juist als metafoor voor de bewegende aarde?

Je vraagt je af wanneer het bevingsmonster verslagen wordt

Zo roept een aantal van de ruim honderd inzendingen wel wat vragen op en lijken sommige kunstwerken met de haren bij het thema gesleept. Maar goed, binnen deze bevingstentoonstelling kunnen ze toch een nieuwe functie vervullen. Zo refereert de sculptuur van een dekking zoekende vrouw meteen aan de angst van de bewoners in het bevingsgebied, hoewel Anneliet van Beelen deze *Girl in trouble* met andere intenties maakte.

Natuurlijk zijn er veel werken die speciaal op het thema zijn toegesneden. Op de digitaal bewerkte foto van Johan Scheffers zien we een schade-expert die alleen oog heeft voor zijn rapport en niet doorheeft dat om hem heen de boel instort.

Beitske Sikkema legde in *Wakker* op een kussen een aardewerken hoofd, waar enkele scherven van af zijn gevallen. Dit verwijst naar de slapeloze en gebroken nachten van de bevingsslachtoffers. Vanuit een vergelijkbare gedachte tonen Margriet Eyken en Eva Kipp portretten met gebarsten hoofden.

De *bevings* kunnen ook in abstracte kunst verbeeld worden. Jolanda de Ridder schilderde een strak en geometrisch patroon dat verstoord wordt door een trilling die er doorheen golft. Hana Vendlová scheurde – de 'snijkunstenaar' Lucio Fontana indachtig – een doek open, zodat onder het witte linnen een alarmerend bloedrode kleur zichtbaar wordt.

Eunice Lagerwaard lijkt in gedetailleerde tekeningen van barsten in muren de schoonheid van scheuren te hebben ontdekt. Maar de titel *Litteken* geeft aan dat er de afgelopen periode bij huizen en hun bewoners veel schade is berokkend, die voor altijd aanwezig zal zijn, ook al is de wond geheeld en de muur opnieuw bepleisterd.

Die 'pleister op de wonde' komt op verschillende plekken terug in de tentoonstelling. Of de scheuren worden gedicht met strikjes en een 'kusje-d'r-op', een ironische verwijzing naar de sussende en halfslachtige maatregelen vanuit Den Haag. In dat kader schilderde Anuschka Smidt een barst op een rol behang. Het werk is zó lang, dat de strook behang nog niet eens helemaal is afgerold: het bevingsverhaal is een *ongoing story*, waar geen einde aan lijkt te komen.

Ondertussen zie je vanuit de regentenkamer buiten op het Martinikerkhof het beeld *Sint Joris en de draak* staan. Dit oorlogsmonument heeft natuurlijk niets van doen met de tentoonstelling in Pictura. Maar je vraagt je wel af, wanneer het bevingsmonster eindelijk zal worden verslagen.

Bevings, t/m 10 maart in Kunstlievend Genootschap Pictura, St. Walburgstraat 1, Groningen. Open: wo-zo 13-17.